

CAMPER-SPROKKELS

Met dank aan Marleen Verdonck

We zijn alweer november. De zomer van 2022, die de geschiedenis zal ingaan als één van de warmste ooit, ligt al even achter ons.

November... de maand waarin we onze geliefden herdenken die er niet meer zijn.

De maand waarin we ons klaarmaken voor de winter en ons voorbereiden op het einde van een oud en het begin van een nieuw jaar.

Het beheer van onze groep, de Vlaamse Mobilhome reizigers, kreeg er, na lang zoeken, een nieuw teamlid bij. Op 11 augustus verwelkomden we Chantal als moderator.

Taken worden lichter als ze gedeeld worden en dat is al duidelijk gebleken. De ledenpagina op het einde van deze editie hebben we aan Chantal gewijd zodat er even beter met haar kan kennisgemaakt worden.

Welkom, Chantal!

We hebben geprobeerd er weer een interessant nummer van te maken en hopelijk zijn we daar in geslaagd.

Suggesties voor artikels zijn en blijven altijd welkom.

Veel leesgenot!
Roger, Anita en Chantal

“Autumn is a second spring when every leaf is a flower.”
Albert Camus

IN DIT NUMMER

Een eerste serie:
Spoken in Groot-Brittannië

Hot-gerechten voor koude avonden

Geocachen en camperen: de ideale hobby

Mijmeringen

We vertrokken. Onze Belgische burens waren al op stap zodat we geen afscheid konden nemen. We hangen een "tot ziens briefje" aan hun wasrekje met ons e-mailadres en telefoonnummer.

In het najaar kwam er een telefoontje met de vraag of we eens een tas koffie komen drinken. Het werden vele tases koffie met fantastische reiservaringen erop volgend. Albert en Henriette, beiden wandelende Wikipedia's!

Ons avontuur samen begint in het voorjaar in Valencia, waar het wasrekje van Henriette met kleine tentharingen stevig vaststaat zodat het niet kan omwaaien.

Henriette en ik gaan samen afwassen. Ze heeft een handig pannenkoekje, zo noemt ze een rond rubberen schijfje dat de afwasbak belet om leeg te lopen. Ze had er eentje dubbel, dat sindsdien met ons meereist. We maken veel plezier samen en de lachsalvo's hangen waarschijnlijk nu nog boven de Salinas net buiten Valencia.

We gaan ieder onze eigen weg en een dikke maand later komen we in San Sebastian weer samen. Het werd een blij weerzien en de tapas waren overheerlijk! Reisverhalen worden uitgewisseld en campergerechten geproefd en gedeeld. En het wasrekje? Ja hoor, staat perfect opgesteld!

Wanneer we mekaar net onder Bordeaux weer terugvinden, eten we eerst een stukje van hun taart en gaan dan meteen over op het aperitief met een kistje oesters dat wij meegebracht hebben. We savoueren ze zoals de Fransen dat doen. Henriette prepareert sjalot en rode wijnazijn. Voortreffelijk! En het wasrekje? Het wasgoed hangt netjes geordend te drogen. Alles met de hand gewassen met Génie! Het Franse wonder-handwasmiddel van Henriette.

Vele vakanties volgen, in binnen- en buitenland, samen op stap, samen uit eten, soms al om 17u beginnen aperitieven, lachen, gieren en niet bijkomen, buikkrampen van het lachen maar ook diepgaande warme gesprekken en goede raad op alle gebied. Samen kleine dingetjes herstellen, problemen oplossen, camper poetsen. Alles werd achteraf beklonken met een lekker flesje.

En telkens ging het wasrekje overal mee

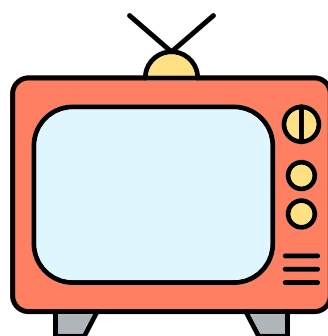
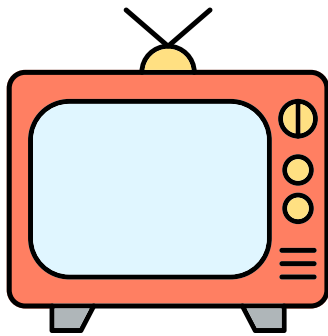
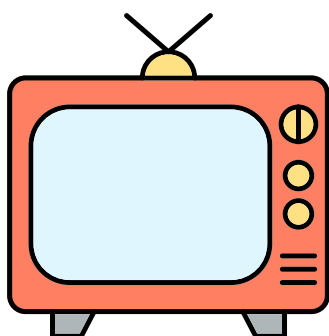
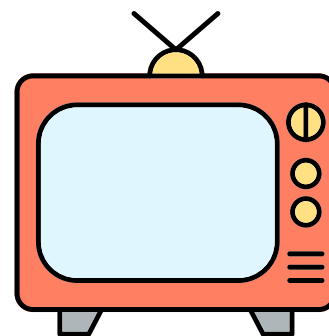
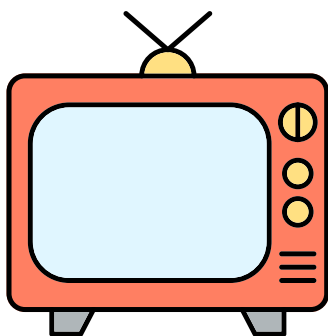
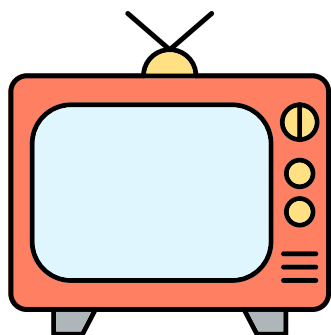
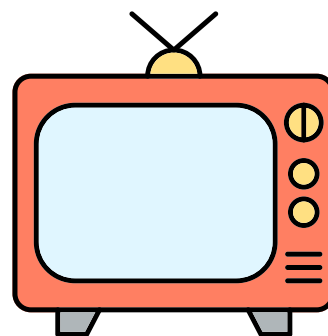
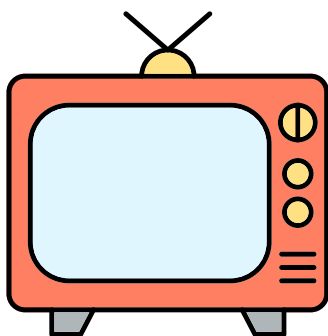
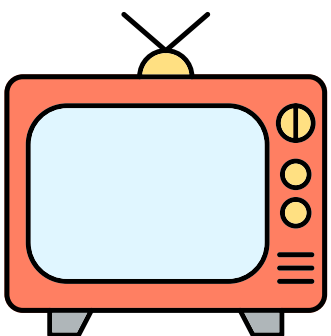
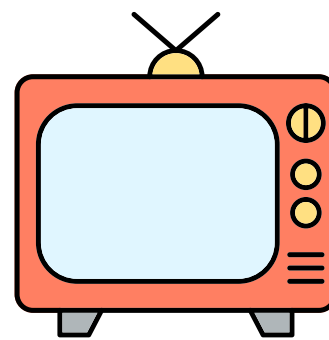
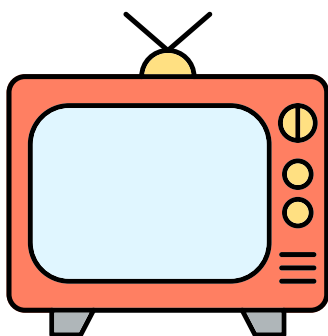
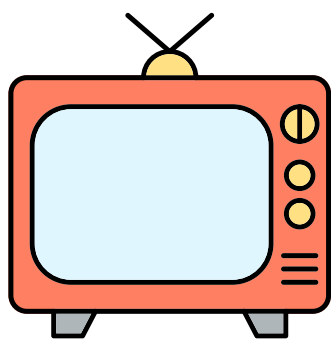
Ze weten beiden alles! Echt alles! Ik denk dat er geen enkele abdij of klooster moet zijn dat ze nog niet bezocht hebben, geen boek dat ze nog niet gelezen hebben, geen kerk die hen onbekend is. Overal waar we komen, kent Albert wel een leuk plekje, een interessant weetje, een bezienswaardigheid, hij is ontzettend behulpzaam en staat voor alles en iedereen klaar. En alles wordt door hem overgoten met gezonde humor en een aanstekelijke lach. De momenten van ons samenzijn waren heel intens en met een warme vriendschap. We leerden hen kennen dankzij het briefje aan het wasrekje van Henriette.

En toen kwam het bericht dat Henriette plots overleden was... en sinds die dag hangt haar naam met een wasspeld aan mijn wasrekje...

MR

Sprokkels

Een tijdje geleden vroegen we de groep naar hun favoriete TV-serie ooit. Velen hebben een televisie met dvd-speler mee, dus was deze vraag nog zo gek niet. Er kwamen massa's reacties. Klik op het teeveetje om te zien of jouw favoriete serie er achter zit.

Hoe zit het nu met de Starlink van Elon Musk?

Vorig jaar in de november-editie hadden we het over televisie kijken zonder satelliet. Om het artikel toen af te sluiten, maakten we melding van de Starlink van Elon Musk en beloofden jullie hier binnen een jaar op terug te komen.

Wel, we zijn een jaar verder en hoe zit het nu met de Starlink?

Op deze screenshot is te zien waar in Europa de Starlink al operationeel is. Op enkele landen in de Balkan, Oekraïne en het uiterste Noorden van Scandinavië na, is het overal beschikbaar.

Er zitten wel enkele addertjes onder het gras.

- De residentiële StarLink gebruikers krijgen voorrang op de RV – gebruikers, wat resulteert in trager gebruik tijdens piekuren in gebieden waar er zich veel residentiële gebruikers bevinden.
- De Starlink kan alleen maar gebruikt worden in hetzelfde continent, als je je verplaatst naar een ander continent voor meer dan twee maanden, moet je een nieuw account nemen op de andere locatie en extra hardware aankopen. We denken hierbij aan de overwintelaars in bv. Marokko.
- Op het ogenblik kan de Starlink niet al rijdend gebruikt worden. Er wordt aan gewerkt.

Op de website vindt men de rubriek “Starlink for RV’s”, want ja, Elon is er zich goed van bewust dat de camperaar graag onbeperkt films kan streamen, zijn dagelijks nieuws of favoriete soaps kan bekijken, onbeperkt kan surfen en contact hebben met de familie. Niet alleen dat, maar het moet ook nog vlug gaan en overal.

Dus voor de camperaar die geen gedoe meer wil met slechte ontvangst via 4G of 3G, of het beu is zijn verbinding altijd te zien wegvallen door een slecht functionerende wifi op de camping of daarenboven ook nog eens “in the absolute middle of nowhere”, op een bergtop, strand of midden in een bos probleemloos op het internet wil vertoeven, is de Starlink de optie.

Alleen... Er hangt een prijskaartje aan vast. Op dit ogenblik kost de Starlink 460€ (éénmalig) voor de hardware (een soepbord op een poot) en 100€ per maand voor het abonnement.

Toch een voordeel voor de RV-gebruiker?

Je kan kiezen wanneer je de Starlink gebruikt en dus ook betaalt. Enkel je abonnement actief houden voor de maanden dat je onderweg bent, is dus mogelijk.

Er zit duidelijk een evolutie in deze materie, dus we laten het niet los.

Meer lezen over [Elon Musk en zijn Starlink.](#)

English spoken...

Part one

Halloween, Allerheiligen en Allerzielen, drie gebeurtenissen bij de aanvang van de donkere maanden van het jaar als aanloop naar de eindejaarsfeesten, heeft altijd al tot de verbeelding gesproken van diegenen die geloven in het occulte, het mysterieuze en de figuren die daarbij horen: spoken, geesten of ondoden. Het Verenigd Koninkrijk met zijn grillige, rotsige kusten, zijn vele meren en zijn groene, met mist omsluisde weilanden, waarop ruïnes van oude burchten als eeuwige bewakers bovenuit torenen, is het land bij uitstek voor een bezoek aan de spoken van weleer.

Dit is de start van een nieuwe reeks: ga met ons mee op een reis langs spookachtige huizen, griezelige wildernissen en verlaten kastelen.

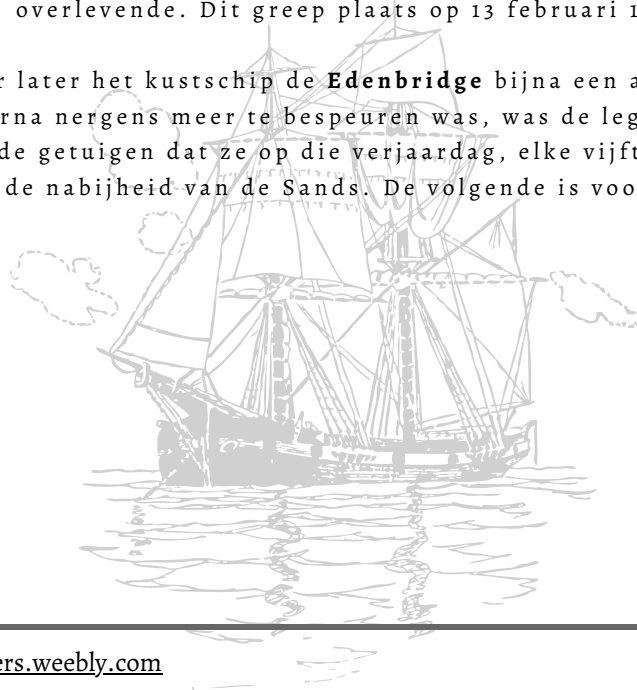
Kent, East en West Sussex en Surrey.

We zetten voet aan wal in Dover, maar alvorens we de kustlijn zuidwaarts volgen maken we eerst een klein omweg naar het noorden, naar het dorpje **Deal**.

Vlakbij Deal liggen de **Goodwin Sands**, een 16 kilometer lange zandbank, die bekend staat als het kerkhof der schepen. De ergste storm die Engeland ooit gekend heeft, zorgde ervoor dat er op 27 november 1703, een hele Engelse vloot verging, met 13 schepen en 1900 man bemanning. Maar het is een ander schip dat voor de legende heeft gezorgd.

Dat het een slecht idee is om een vrouw mee te nemen op een schip vol mannen, is algemeen bekend onder scheepslui, maar Simon Peel, kapitein van de driemaster **Lady Lovibond** lapte die raad aan zijn laars en nam zijn mooie, kersverse vrouw Annette mee op reis. De scheepsmaat, Rivers, had echter een oogje laten vallen op de vrouw van zijn baas, en toen hij afgewezen werd, vermoordde hij zijn rivaal en stuurde het schip met zijn volledige bemanning richting **The Goodwin Sands** waar het schipbreuk liep met geen enkele overlevende. Dit greep plaats op 13 februari 1798.

Toen vijftig jaar later het kustschip de **Edenbridge** bijna een aanvaring had met een driemaster die daarna nergens meer te bespeuren was, was de legende geboren. Sindsdien beweren verschillende getuigen dat ze op die verjaardag, elke vijftig jaar, een schoener zien varen in de nabijheid van de Sands. De volgende is voorzien in 2048.

De abdijkerk van Battle

Alvorens naar de kust te rijden, kunnen we even stoppen in **Pluckley**, dat de reputatie heeft van het belangrijkste spookdorp van Engeland te zijn. Het spookt er constant op het kerkhof en in de kerk. Er is een verhaal van een groep onderzoekers die zich, in de jaren '70, op een nacht had laten opsluiten in de kerk. Toen ze 's morgens vrijgelaten werden door de dominee, klaagden ze dat ze zich stierlijk hadden verveeld. Gelukkig, zeiden ze, was er de hond van de dominee die de hele nacht met hen gespeeld had. Wie schetst de verbazing op hun gezichten als de dominee antwoordt dat hij geen hond heeft?

We zetten koers langs de Zuidkust naar Battle. Onderweg kunnen we een stop inlassen in **Rye** en even het huis bezoeken waar de schrijver Henry James* de laatste jaren van zijn leven doorbracht, en waar hij slecht sliep want hij beweerde dat er een oude gesluisde vrouw rondliep die hem hielp met zijn schrijven.

In **Battle** greep, in 1066, de veldslag plaats die de geschiedenis inging als de Slag van Hastings. The Battle of Battle bekte waarschijnlijk niet zo goed, maar niettemin veranderde deze slag de geschiedenis van Engeland voor enkele eeuwen. Het was hier dat Koning Harold verslagen werd door Willem De Veroveraar. Zijn standbeeld in Falaise, konden we nog zien in de vorige Camper-Sprokkels, bij het artikel over La Suisse Normande.

Koning Harold's lichaam was zwaar toegetakeld en ondanks de smeebeden van zijn moeder aan Willem werd hij toch begraven onder een hoop stenen op het strand dichtbij. Later werd zijn stoffelijk overschot opgegraven en bijgezet in Waltham Abbey.

De grote winnaar, Willem de Veroveraar, liet vier jaar na zijn overwinning, **Battle Abbey** bouwen met het hoge altaar exact op de plek waar hij Koning Harold doodde. Er wordt gezegd dat elk jaar rond 13 oktober, de verjaardag van de slag, Koning Harold in een bloederig wit doods kleed rondwaart in de abdij en dat er soms een fontein van bloed spuit uit het altaar.

Even verder in **Herstmonceux** houden we halt in het kasteel met dezelfde naam. Het kasteel behoort nu toe aan een Canadese universiteit, maar de tuinen zijn open voor publiek en men kan een glimp opvangen van het kasteel, opgetrokken in rode baksteen, daterend van 1441.

De tuinen hebben hun spook en het kasteel heeft ook zijn eigen spookachtige verschijning. De geest in de tuin zou die zijn van een jong meisje dat op de vlucht was voor de kasteelheer die geen goede bedoelingen met haar had. Hij kreeg haar te pakken bij de kasteelgracht waar ze ingesprongen was en sleurde haar het kasteel binnen, waar haar een verschrikkelijke dood wachtte. Sindsdien verschijnt ze als een "white lady" aan de rand van de gracht, haar handen in elkaar wringend van angst.

En op de kantelen van het kasteel is er soms een trommelaar te zien en te horen. Telkens hij op de trommel slaat, schieten er fluorescerende blauwe flitsen de lucht in. De ene legende zegt dat het een tamboer is, die sneuvelde bij de slag van Agincourt, en andere beweren dat het de geest is van Lord Dacre. Deze grapjas had er niet beter op gevonden zijn dood te faken en, als er mannen naar de gunsten van zijn mooie weduwe kwamen dingen, op te treden als spookachtige trommelaar om ze te verjagen. Na een tijdje werd de mooie "weduwe" dat spelletje hartsgrondig beu en sloot haar man op in de toren, waar ze hem liet verhongeren. Sindsdien spookt hij al trommelend rond.

Engeland bezit nog oude kerkhoven met hele oude graven.

* auteur van "The portrait of a lady" en "The turn of the screw", door Benjamin Britten tot een opera verwerkt in 1954.

De zuidkust van Engeland afrijden en niet even stoppen bij **Beachy Head**, is zeker "not done". De kliffen hebben nochtans een sombere reputatie: ze staan op de derde plaats op de wereldranglijst van populaire zelfmoordplekken. Er wordt geschat dat ongeveer 20 mensen per jaar er de dood vinden. Om dit tegen te gaan, zijn er al voorstellen geweest om een afsluiting boven op de kliffen te plaatsen, maar daar zijn natuurliefhebbers dan weer tegen. De laatste jaren lopen er Samaritanen rond om mensen met zelfmoordneigingen proberen om te praten en zo het aantal zelfmoorden te verminderen. De hele kustlijn is een aaneenschakeling van hoge kliffen, waaronder ook The Seven Sisters. Meer te weten komen over deze streek? De website "[Visit Britain](#)" geeft je alle verdere informatie.

Beachy Head

We volgen de kustlijn en houden even halt in Bramber. Ook **Bramber Castle**, of wat er nog van rest is een decor voor spookachtige verschijningen, meestal rond Kerstmis, als de vrieskou over het land een dikke mist laat ontstaan. Dan komen de kinderen, twee meisjes en één jongen, bedelen. Ze zijn in lompen gekleed, kijken somber uit hun holle ogen en houden hun handjes omhoog voor eten. Ze zijn de kinderen van de heer van Braose, die in onmin viel bij de koning in 1215. De koning wou een voorbeeld, ook voor andere edelen, dat met hem niet te sollen viel en liet de kinderen gevangennemen om ze vervolgens in Windsor Castle de hongerdood te laten sterven. Elk jaar rond Kerst komen de kinderen weer naar huis om te smeken om eten.

Tobias Björkli

Landinwaarts, tegen het dorpje **Shere**, we zijn ondertussen in het graafschap Surrey, vinden we de **“Silent Pool”**.

In de 13e eeuw woonde er op de oevers van dit meertje, een arme houthakker met zijn dochter en zoon. Op een dag stopte er een edelman en hoe arm de houthakker ook was, hij bood hem zijn gastvrijheid aan en onderdak in zijn schamele hut. De edelman ging zich verfrissen in het meertje, het was een warme dag, waar op dat moment de mooie dochter van de houthakker ook aan het baden was. Beschaamd om haar naaktheid, wou ze naar de oever zwemmen om haar kleren te nemen, maar de edelman gaf zijn paard de sporen en liet het over de kleren lopen. Het meisje ging dieper het meer in, maar ze was geen goede zwemster en al gauw bevond ze zich in moeilijkheden. De edelman kwam haar niet te hulp, integendeel, hij had er plezier in haar met zijn paard alsmaar dieper het meer in te drijven. Haar broer kwam haar te hulp, maar ook dit liep slecht af. Beide jongeren verdronken en de edelman galoppeerde weg, de dood die hij veroorzaakt had, deed hem niets.

De houthakker vond de lichamen van zijn beide kinderen, vermoedde wat er gebeurd was en zon op wraak. In de takken van een laaghangende boom vond hij een veer van de hoed van de edelman. Het duurde niet lang of hij kwam te weten dat het niemand minder was dan Jan zonder Land, broer van Richard Leeuwenhart die op dat moment op kruistocht was, en het land in zijn afwezigheid bestuurde. De houthakker ging op audiëntie bij de regent en vertelde hem van de moord op zijn kinderen. Jan herkende de houthakker niet en riep uit dat er moest gezocht worden naar deze laffe moordenaar, waarop de houthakker de veer uit de hoed van de edelman op de grond gooide.

Er zijn kronieken die beweren dat dit voorval de aanleiding is geweest voor het ondertekenen van de Magna Carta, een document dat koningen hun “koninklijke willekeur” afnam en hun dus niet meer onaantastbaar maakte. De Magna Carta is één van de oudste documenten uit de Engelse geschiedenis en nog altijd één van de basissen van de huidige Engelse wetgeving.

Trouwens, we kennen Jan allemaal als de slechterik uit de Robin Hood-verhalen en films. Ook de geschiedschrijving spreekt over hem als een listig, verraderlijke man in tegenstelling tot zijn broer, Richard Leeuwenhart, die altijd als een moedig en goed man wordt omschreven.

Men beweert dat, als men aan de oevers van de **“Silent Pool”** staat, er soms een spookachtige stilte ontstaat, die gevolgd wordt door het onverklaarbaar rimpelen van het wateroppervlak.

Noot van de redactie: dit is het meer bij Bwlch Nant yr Arian in Wales, waar de rode wouw dagelijks wordt gevoed.

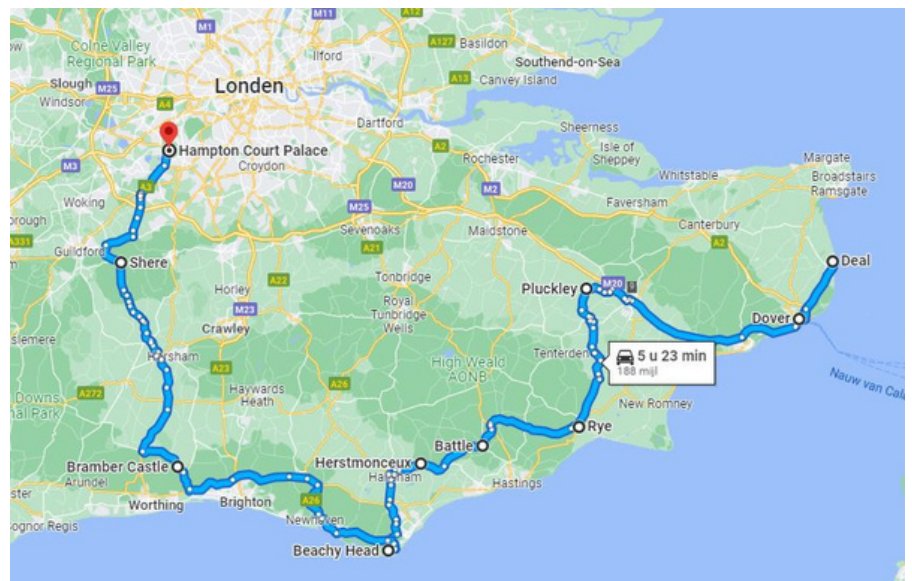
Niet zo ver van de “**Silent Pool**” vinden we het pronkstuk van deze tour, **Hampton Court Palace**, ooit de woonst van Hendrik VIII. Het was de plek waar de liefde, of was het meer een politieke intrige om de koning ten val te brengen, ontstond tussen Catherine Howard, vrouw nummer 5, en Thomas Culpeper, die eindigde met de onthoofding van zowel de onfortuinlijke koningin als haar minnaar. Deze laatste stond oorspronkelijk de straf op hoogverraad te wachten: "hanging, drawing en quartering"*. Gelukkig voor hem werd het door Hendrik VIII omgezet naar onthoofding: vlugger en een stuk minder pijnlijk. Volgens bedienden, edelen en meer recent bewakers blijkt de koningin regelmatig in een wit kleed naar de kapel te rennen, haar gezicht vertrokken als in een verschrikkelijke schreeuw, in tegenstelling tot de glimlach die haar gezicht vertoonde net voor de bijl viel.

Hampton Court Palace blijkt over maar liefst dertig spoken te beschikken en een heuse Haunted Gallery. In 1999 vielen twee vrouwen, tijdens verschillende rondgangen, op exact dezelfde plaats flauw. Ze kenden elkaar niet en beiden vertelden hetzelfde: ze voelden ineens een koude tocht en hadden de indruk dat ze een duw kregen, alvorens het bewustzijn te verliezen.

Hampton Court Palace

Ollie Craig

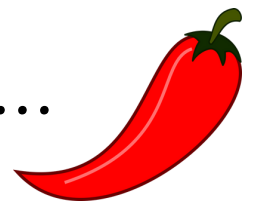
Overnachten op de parking van één van de vele Inns.

In de volgende editie reizen we door Cornwall, Devon en Somerset, stappen we in de voetsporen van King Arthur en zijn ridders en nemen we jullie mee naar Bodmin Moor, de naam alleen doet je al huiveren...

Bron : "Haunted Britain and Ireland" van Richard Jones uitgegeven door New Holland Publishers.

Hete gerechten voor koude dagen...

De koudere dagen komen er aan...

De verwarming wordt al eens opgezet. 's Avonds maakt de zomerse cocktail of frisse rosé plaats voor een kruidenthee met een eventueel extra hartverwarmend geutje... Als we er maar warm van krijgen.

Dus waarom dan ook niet ons avondeten aanpassen en er wat extra pittigheid aan toevoegen, zodat het lekker "hot" wordt en je, wie weet, de verwarming een streepje lager kan zetten.

Hier volgen drie gerechtjes die jullie kunnen verwarmen van kop tot teen. De hoeveelheden zijn steeds voor twee personen

Hot chicken curry

Benodigdheden : 2 enkele kipfilets, 1 ui, 1 appel, curry naar believen (de extra hotcurry geeft het beste resultaat), 1 chilipepertje (rood of groen), 1 kippen- of tuinkruidenbouillonblokje, 1 brikje dikke room.

Serveren met: gekookte rijst en een blik perziken op sap. Een blikje ananas doet het ook niet slecht.

Snipper de ajuin fijn en stoof hem in een kluitje boter. Strooi er de curry over en roer goed tot het hele ajuinmengsel geel kleurt. Voeg de kipfilet toe. Je kan hem in repen snijden (mindere kooktijd) of in zijn geheel laten. Laat dit ook mooi geel kleuren. De appel schillen, in stukjes snijden en toevoegen. Hier voegen we het pepertje toe. * Overgiet met water en bouillon, even met de pepermolen erover en laat het geheel een halfuur of driekwartier sudderen, afhankelijk hoe je de kipfilet hebt gesneden.

De kipfilet eruit nemen en je kan de saus natuurlijk zeven zodat ze fluwelig zacht wordt, maar in de camper zorgt dit alleen maar voor extra afwas. Even proeven. Als de tranen in je ogen schieten en je keel in brand staat, ben je goed bezig. Hou er rekening mee dat de room de smaak verzacht. Niet hot genoeg, een snuifje cayennepeper of een scheutje Portugese piri-piri kunnen wonderen doen.

Voeg de room toe en laat zachtjes indikken. Leg de kip er weer in en serveer met de rijst en het fruit dat voor een zoete toets zorgt, als je even naar adem moet happen.

***Het pepertje? Daar doe je mee wat je wilt: of je gaat er even met het mes door en gebruikt het in zijn geheel, of je snijdt het door, verwijdert de zaadjes en hakt het vruchtvlees in stukjes of je snijdt alles, behalve het steeltje, in stukjes. Nodeloos te zeggen dat de laatste het "hotste" resultaat geeft.**

Chili con carne

Benodigheden: 400 gram rundergehakt, 1 ui, knoflook naar believen, pepers in drie kleuren (de helft van elk, de andere helft kan je gebruiken voor het hiernavolgend recept of diepvroezen), een chilipepertje (hoe te verwerken, zie inzet vorige pagina), 1 tuinkruidenbouillonblokje, een blik gepelde stukjes tomaten van een goede kwaliteit (een kant en klare pastasaus behoort ook tot de mogelijkheden), 1 klein blikje rode kidneybonen.

Serveren met: rijst of pasta

Stoof de gesnipperde ui aan en bak het rundergehakt rul. Snij de knoflook fijn en plet tot pulp of gebruik de knoflookpers. Voeg het chilipepertje toe, nadat je hierboven beslist hebt hoe je het gaat verwerken. Voeg ook de intussen in blokjes of reepjes gesneden pepers toe. Kieper er de inhoud van het blik tomaten in, overgiet met een beetje water en verkruimel het bouillonblokje erover. Onnodig te zeggen dat een draai van de pepermolen ook onmisbaar is. Laat een drie kwartier sudderen. Voeg de volledige inhoud van het blikje rode bonen toe (ook het vocht) en laat nog een tiental minuten doorwarmen, net de tijd om de rijst of pasta gaar te koken.

Noot van de redactie : foto genomen in Lodosa, het dorpje in Noord-Spanje dat bekend staan om zijn pepertjes en conserven.

Een veggie-recept!

Stel? Je hebt nog de pepers liggen van de Hot Chili hierboven. Een courgette en/of een aubergine kan er ook nog bij of je hebt in de plaatselijke supermarkt een zakje spaghetti of Provençaalse groenten op de kop kunnen tikken, dan heb je de ingrediënten voor een eenvoudig sausje.

Benodigheden: groentjes naar keuze, een chilipepertje, een brik passata, een tuinkruidenbouillonblokje, enkele pikante specerijen en kruiden zoals paprika, cayennepeper, koriander,...

Serveren met: rijst of pasta.

Stoof de groentjes van je vondst, samen met een fijngesnipperde ajuin, een teentje knoflook. Het chilipepertje kan er ook bij, maar voor dit is het fijn snipperen met zaadjes en al ideaal, want dit sausje mag echt wel hot zijn.

Giet er de passata over, verdun met een beetje water en verkruimel er het bouillonblokje over. Laat een twintigtal minuten sudderen.

Voor de liefhebbers mag er zeker wat geraspte kaas op tafel worden gezet. Het zal ook de smaak wat verzachten.

Er is nog wat saus over?

Snij 's anderendaags enkele groenten grof: wortel, prei, selder, pastinaak, prinsessenboontjes, bloemkool, broccoli, alles kan en kook ze gaar in water met een bouillonblokje tot een heerlijke maaltijdsoep. Voeg als de soep klaar is, je restje saus toe. Wie weet, heb je als pasta spirelli of macaroni genomen en is er daar ook wat van overgebleven? Voeg maar toe.

Na een fikse wandeling in de kou, wacht je dan een heerlijk soepje.

Of gebruik het als saus voor een zelfgemaakte pizza in de omnia....

Geocachen en camperen: een ideale combinatie

Solange en Suzette, leden van het eerste uur, zijn al jaren fervente spoorzoekers, niet dat ze in een indianentent de grond afsporen naar een goudader, maar ze gaan wel geocachen.

Ze voeren hun hobby uit met nooit-aflatende energie en elke vondst is er weer eentje om bij te schrijven bij hun al ellenlange lijst.

Ze stonden ons graag te woord om de geneugten van deze eerder uitzonderlijke hobby uit te leggen.

In zin van "de kip of het ei", wat was er voor jullie eerst? Het geocachen of het camperen?

Camperen doen we al heel lang (Suzette ongeveer 20 jaar en ik bijna 60 jaar) maar het is dankzij het geocachen dat onze camperdroom concrete vormen kreeg. Als we na een dag doosjes zoeken in de auto stapten, zeiden we dikwijls tegen elkaar: wat zou het fijn zijn om hier nu te kunnen overnachten en morgen verder te trekken op zoek naar een nieuwe reeks. We houden van reizen en we houden van geocachen en onze camper zorgt voor het perfecte huwelijk tussen die twee.

Wat is geocachen?

Geocaching is een soort schattenspel waarbij je met de hulp van GPS-coördinaten via een app op je smartphone of een handheld GPS naar de schat gaat zoeken. Die schat, dat is de geocache of geocache container. Deze kan in heel veel verschillende vormen voorkomen: een klassiek fotoroldoosje, een petling (een soort reageerbuisje met een dop op), een Tupperware, een legerkoffertje, zelf gemaakte en goed gecamoufleerde voorwerpen (een vogel, een kabouter, een valse tak) enz. Elke container bevat een logboekje dat je moet tekenen met je **nickname** (een unieke bijnaam) als bewijs dat je daar echt fysiek aanwezig was. Vervolgens leg of hang je de cache terug op exact dezelfde plaats waar je hem gevonden hebt. Als laatste moet je ook nog online loggen zodat je vondst officieel geregistreerd wordt. Je krijgt na elke vondst een **gele smiley** op de **geocache-map**. Die smileys zijn vooral handig als je op de geocache map wil kijken welke caches je al gevonden hebt in een bepaalde regio.

De enige vereiste is dat je een gratis account aanmaakt bij www.geocaching.com en de bijhorende app downloadt. Dit is voldoende om uit te proberen of het iets voor jou is of niet. Andere en meer geavanceerde apparatuur kan je later nog altijd aanschaffen, alsook een premium abonnement dat je toegang geeft tot meer caches. De bijdrage hiervoor is net geen 30 euro per jaar.

Caches zijn er in alle soorten en maten, ze zijn er in de natuur maar ook in steden, ze kunnen makkelijk verstopt zijn of moeilijk en er zijn heel veel cache-types.

De traditional cache is een groen gekleurd blokje op de kaart en heeft één enkel coördinaat. Je gaat op zoek naar 1 container en de vondst is binnen.

Een multi cache is oranje gekleurd op de kaart en kan meerdere coördinaten bevatten. Het is dus mogelijk dat je bij een multi cache op het eerste coördinaat een doosje vindt met te berekenen formules of een aanwijzing of een opdracht om op die manier de coördinaten van het tweede punt te berekenen. Wanneer je alle verschillende waypoints hebt gevonden, kom je bij de eindcache waarin je je naam moet indragen in het logboek.

Multicaches duren dus doorgaans een pak langer dan een traditional.

Een mystery cache is een blauw vraagteken op de kaart. Deze cache ligt nooit op de aangegeven coördinaten. Je moet hier (meestal thuis al voor te bereiden) vragen beantwoorden, formules zoeken, vraagstukken oplossen...je kan het zo gek niet bedenken ... of het bestaat. Als je denkt de juiste coördinaten berekend te hebben kan je je begeven naar de plaats en de cache zoeken. Dit type cache is leuk voor denkers en puzzelaars.

Naast deze drie populaire vormen zijn er nog vele anderen dus de keuze is vrijwel onbeperkt.

Voor diegenen die liever rondkruisen in een stad en niet in de bossen tussen bomen en struikgewas het avontuur willen zoeken is er sinds een paar jaar een mooie variant, nl. **adventure lab caches**. Deze liggen vooral in steden of dorpen en bevatten geen doosjes. Meestal bestaan ze uit **5 waypoints** (al dan niet in een bepaalde volgorde te lopen) waar je telkens een vraag moet beantwoorden. Heb je de vraag juist, dan kan je je naar het volgende punt begeven. Als je ze alle 5 verzameld hebt, krijg je de nodige smileys. Interessant aan deze vorm van geocachen is dat ze heel dikwijls thematisch zijn en dat je de lokale geschiedenis van de streek al spelende leert.

"De grap onder geocachers is dat onze hobby miljoenen dollars kostende satellieten gebruikt om tupperware in het bos te gaan zoeken."

Gebruiken jullie meerdere websites of houden jullie aan één? Welke?

Wij gebruiken één site en dat is www.geocaching.com. Op de computer gebruiken we de site, op de telefoon gebruiken we de door hun ontwikkelde app. Er zijn in de loop der jaren wel anderen geweest die ook een graantje wilden meepikken, maar uiteindelijk heeft Groundspeak (het bedrijf achter geocaching.com) gewonnen. Er liggen meer dan 3 miljoen caches wereldwijd, verspreid over 191 landen. Met andere woorden, er ligt altijd wel een cache in de buurt.

Wordt de reis gepland volgens de caches of andersom?

In België, Nederland, Duitsland en Frankrijk plannen we onze reis meestal volgens de caches. We kijken vooraf op de kaart waar er leuke caches te vinden zijn (of leuke trails met een grotere groep caches) en dan gaan we bekijken of we daar ook met de camper in de buurt kunnen overnachten. We hebben op die manier al plaatsen ontdekt waar we anders niet zouden komen. Heel leuk om zo te reizen.

In Spanje plannen we ook, maar iets minder. We combineren daar het geocachen met 'far niente'. Want ook al zijn we verslaafde geocachers, af en toe heeft het lichaam ook nood aan rust en het hoofd behoefte aan een goed boek. Maar heel eerlijk? Erg lang duurt dat nooit, want als we ergens zijn is dat meestal ook de eerste vraag van één van ons beiden: liggen er hier caches?

Stellen jullie op voorhand een lijst samen van caches die je wilt doen of is het eerder "as you go along"?

Als onze reis gepland is in functie van de geocaches maken we op voorhand een lijst. We gaan als volgt te werk: Op de computer kijken we op de geocaching site welke serie(s) we willen doen en we zetten deze op een lijst. Vervolgens exporteren we deze lijst naar onze GPS. Als we dan ter plaatse zijn hoeven we enkel de GPS in te schakelen en kunnen we beginnen.

Zijn we op een locatie waar we niets gepland hadden, dan gebruiken we meestal de app op onze smartphone om te zien wat er in de buurt ligt. In 99% van de gevallen ligt er altijd wel een geocache in de buurt en zijn we toch weer vertrokken al was het niet de bedoeling...

Hoeveel caches vinden jullie gemiddeld per vakantie?

Dat is moeilijk in te schatten. We hebben zeer actieve vakanties en dan kan het oplopen tot 500 caches maar er zijn ook streken waar we het iets rustiger aan doen en dan is het resultaat natuurlijk ook minder indrukwekkend. Bovendien hangt het ook sterk af van welk soort cache je gaat zoeken. Met het zoeken naar traditionals en zeker als je met de fiets bent, kan je, als het meevalt, meer dan 50 stuks per dag vinden. Met multi-caches daarentegen ben je soms een hele dag bezig om de finale plaats te vinden. Dan heb je dus 1 smiley op de kaart voor een hele dag werk maar het is daarom niet minder leuk.

Ons jaargemiddelde is meer dan 1000 'finds' met een recordjaar in 2020 waar we op 31 december afgetikt hebben op 1350 caches. In totaal hebben we er bijna 9000 gevonden... en hopelijk komen er daar nog heel veel bij.

Verschillen het aantal caches, vindbaarheid, zoekomgeving van land tot land? Zo ja, welke is het ideaal geocache-land? Of een geocache-streek?

Neen, er zijn haast geen geografisch gebonden verschillen. Elk land heeft een groot aanbod (behalve Afrika en Rusland) en overall bots je op een even grote diversiteit van cachesoorten.

Eigenlijk hangt de moeilijkheidsgraad niet af van een bepaalde streek of land maar eerder van de cache-eigenaar die ze verstoppt. Je hebt dus in elk land 'gemakkelijke' en 'moeilijke'. Er zijn twee criteria die worden meegegeven als je de beschrijving van de cache leest: **moeilijkheid en terrein**. Beiden hebben waarden van 1 tot 5 (waarvan 1 makkelijk en 5 zeer moeilijk). Als de moeilijkheid van een cache 2 is, dan kan je ervan uitgaan dat je niet te lang moet zoeken. Hij ligt dan meestal op een 'logische' plaats.

Bij moeilijkheid 5 kan het iets ingewikkelder zijn. Dat zijn meestal zeer vernuftig gecamoufleerde caches die, als je ze eindelijk vindt, een hoog wow-gevoel teweegbrengen. We staan nog steeds versteld van de vindrijkheid van sommige cache-owners. En telkens we denken dat we nu wel alle mogelijke vormen en trucjes gezien hebben blijkt er toch nog altijd die ene die we nog niet kenden. Dat zijn voor ons de leuke uitdagingen.

Het 'terrein' type wordt ook van 1 tot 5 aangegeven en daar hebben we een duidelijke grens. Terrein 5 doen we niet want daar heb je echt klimgerief voor nodig en de nodige lenigheid en ervaring. We zijn een beetje gek maar we kennen onze grenzen en bovendien worden we er ook niet jonger op.

Hebben jullie al caches moeten opgeven, door bv. onvindbaar of weggehaald? Of dat je een cache hebt moeten laten liggen omdat de weg er naar toe halsbrekend was?

Helaas wel, maar dat hoort nu eenmaal bij het spel. Als je een cache niet vindt moet je deze op de site loggen als **DNF** (did not find). Dat is namelijk belangrijk want zo krijg de owner van de cache een bericht. Wanneer verschillende geocachers loggen met DNF is de owner verplicht om te gaan verifiëren of dat klopt. Als het om 1 DNF gaat, kan het zijn dat de cache er nog ligt, maar dat de persoon in kwestie niet goed gezocht heeft. Maar als er 10 DNF's zijn, dan is het meer dan waarschijnlijk dat het doosje er niet meer is. De owner kan dan gaan controleren en vervangen of, in sommige gevallen, melden dat de cache er toch nog is maar dat we beter moeten zoeken.

Het gebeurt regelmatig dat '**muggles**' (een geocachers-term voor de mensen die NIET geocachen) zo'n ding vinden en het weggooiën. Sommigen bewust, om het spel te saboteren, sommigen zonder er bij stil te staan (vooral kinderen dan). Ook dieren kunnen een cache per ongeluk verplaatsen, of een boer die met zijn tractor de grond omwoelt en net iets te dicht komt kan de cache ook naar een heel andere coördinaat laten vliegen en hem daardoor onvindbaar maken.

Cache-eigenaars kunnen ook beslissen om hun ronde te archiveren, bijvoorbeeld omdat ze vinden dat het onderhoud te tijdrovend is. Deze caches verschijnen dan niet meer op de **geocache-map**.

Vervolgens zijn er de caches die we niet kunnen vinden omdat ze zo listig verstopt zijn. We geven echter niet snel op. Er zijn plaatsen waar we 3 jaar na elkaar gingen zoeken om toch maar die ene container te vinden. Dan wordt de omgeving centimeter per centimeter betast wat soms een redelijk onnozel zicht is voor de 'gewone mens' die geen idee heeft waarom we die ene pilaar onder een brug maar blijven betasten van onder naar boven lol. Het heeft menig niet-cacher al heel raar doen opkijken.

En soms zijn de caches gewoon te moeilijk te bereiken en kunnen we het fysiek niet aan omdat ze te hoog of te gevaarlijk verstopt zijn. We nemen op onze leeftijd nog altijd wel berekende risico's maar veiligheid gaat voor. Als het dus echt niet lukt dan geven we forfait. Maar soms kunnen we echt niet loslaten. Zo hebben we in **Bolnuevo bij Mazarron** al zeker 10 keer voor een rots gestaan in de vorm van een leeuwenkop. De cache bevindt zich bovenaan in een opening in dat hoofd, dat weten we, want dat heeft de owner ons bevestigd nadat we hem geschreven hadden. Maar het is net iets te hoog. Toch gaan we elke keer met goeie moed en vastberadenheid terug en zeggen we heel de weg tegen onszelf: nu gaan we hem pakken . . . tot we er weer met onze neus voor staan...neen, toch te hoog. We hopen elke keer dat er een gespierde jonge kerel voorbijkomt die ons uit de nood wil helpen, maar we hadden nog geen geluk. Wie zich dus bij deze geroepen voelt en in de buurt van Bolnuevo zit als wij er ook zijn, sollicitaties altijd welkom aan ons adres om een handje te helpen. Geen financiële beloning, maar een vriendelijke smile en eeuwige dankbaarheid van twee addicted geocachers. Update!! Net voor deze editie verschijnt krijgt de redactie van de Camper-Sprokkels een bericht van Solange en Suzette dat ze er na 3 jaar en 33 pogingen er eindelijk geslaagd zijn deze cache te loggen. Zo zie je maar weer: de aanhouder wint!

Dat caches niet altijd makkelijk bereikbaar zijn, bewijzen deze foto's.

Welk materiaal heeft een geocacher nodig tijdens het zoeken?

Als je begint en je weet nog niet zeker of het iets voor jou is heb je in principe genoeg aan een smartphone die ios of Android ondersteunt. Je downloadt de app, maakt een account aan en je kan vertrekken.

Maar als je merkt dat je verslaafd wordt (en dat gaat sneller dan je denkt) dan heb je meerdere attributen nodig. Een handheld GPS (die heeft doorgaans beter GPS signaal dan een smartphone, robuuster om mee te wandelen of te fietsen, mag al eens vallen zonder dat er schade is enz...), je smartphone, een magneet, een pincet, een multifunctioneel mes, handschoenen (kan handig zijn als je in de netels moet frutselen of met je hand door een prikkeldraad moet tasten), pen of potlood (om de cache te loggen), een klein notitieboekje (als je multicaches doet en coördinaten en of formules moet noteren), een zaklamp (als je in donkere rotsspelen op zoek gaat naar dat kleine doosje), optioneel een zaklamp met UV-licht (soms staan de coördinaten op een muur en kan je ze enkel lezen via UV), een telescopisch spiegelkje (kan handig zijn als je in een boomholte moet kijken dat net boven je hoofd komt) enz. Voor de terrein fans behoort ook klimgerief tot de vereiste benodigdheden.

Hebben jullie een ultieme geocache-camperplaats en/of camping?

De ultieme camperplaats en/of camping is diegene die in de buurt ligt van de geocaches en dat is tot nu toe aardig gelukt. Maar als we alle caches gevonden hebben komen we op die plaats niet meer terug, dus echt een favoriet hebben we niet.

Jullie hebben zeker een heerlijke cache-anekdote die jullie aan de lezers kwijt willen?

Eigenlijk hebben we een leuke 'après-geocache' anekdote, maar de cache zelf was ook wel speciaal te noemen. Een aantal jaren geleden waren we op stap in Tanger (Marokko) en wat bleek? Er lag een cache te midden in de soeks. Natuurlijk wilden we die gaan zoeken. Nu is het in die warboel van kleine straatjes en steegjes niet simpel om met een GPS de juiste plaats te vinden, maar we vonden het wel een leuke uitdaging. Hoe dichter we bij de locatie kwamen hoe meer plaatselijke handelaars aan de entree van hun winkeltje riepen: Cache? Cache? Het is langs daar en de tam tam werkte daar sneller dan onze benen want op den duur stonden die handelaars al van ver te gesticuleren dat we zo en zo moesten stappen. We vonden het eerst nogal raar dat iedereen wist dat wij een cache gingen zoeken maar blijkbaar vielen we op door onze GPS en een geocache is daar blijkbaar een heel gebeuren. Vooral goed voor hun commerce want allemaal vroegen ze (als beloning omdat ze ons in de goede richting stuurden) of we niet eufes hun winkeltje binnen wilden...zonder verplichtingen natuurlijk, gewoon 'plaisir des yeux'.

Als we uiteindelijk bij de locatie aankomen van de cache komen we in een typisch Marokkaanse Bazaar terecht die van aan de grond tot aan het plafond staat volgestouwd met souvenirs voor toeristen. We kunnen dat doosje dus alleen maar vinden met behulp van de winkeleigenaar (papa van de cache-owner) en ze toveren zo met hun praatjes dat we eigenlijk niet anders kunnen dan toch ook maar een souvenirje te kopen. Daarna struikelt Suzette nog eens heel gracieus over een aantal tassen die chaotisch geordend op de grond staan en moet er toch eentje breken zeker. Val je weer in kosten. Maar goed....De doos wordt gevonden en we hebben onze eerste cache op Afrikaans continent. Van heel dat gedoe hebben we dorst gekregen, dus we begeven ons naar een terrasje waar we 'deux coca' bestellen. De vriendelijke ober zegt dat hij dat niet heeft en teleurgesteld vragen we dan maar een limonade. Enkele minuten later (wij hebben ondertussen onze limonade al gekregen) zien we de ober passeren naar een andere tafel met twee Pepsi cola's. Ik roep hem terug en vraag een beetje verontwaardigd: Helaba, je zegt dat je geen cola hebt, maar wat is dat dan, wijzend op de twee Pepsi's? De man antwoordt heel serieus: Ah, Ceci n'est pas du coca madame, c'est du Pepsi ...

Wat is voor jullie de grootste reden om telkens weer op zoek te gaan naar doosjes?

De eerste reden is natuurlijk het spel, het avontuur, de uitdaging en het plezier dat je beleeft om op zoek te gaan naar de cache, gevolgd door de kick van het vinden. Het begint al bij de voorbereiding thuis en het eindigt meestal 's avonds bij een lekkere martini of een glaasje wijn na een succesvolle dag (te voet of met de fiets) met x-aantal nieuwe smileys.

Maar een andere zalige extra is dat je telkens nieuwe oorden ontdekt en dat het heel dikwijls plaatsen zijn waar je normaal gezien nooit zou komen. We hebben in al die jaren al prachtige locaties ontdekt die we zonder onze hobby nooit zouden gezien hebben. Het heeft voor ons zoveel mooie meerwaardes dan alleen maar te zoeken naar het 'doosje'.

Waar wij wonen (Mullerthal) ken ik de streek zo goed dat ik ervan overtuigd was dat geocaching geen nieuwe plekken zou onthullen. Ik wandel er immers al meer dan 50 jaar. Maar toen we begonnen met geocachen was ik verrast om nog zoveel ongeziene hoekjes te kunnen ontdekken. En als we op reis gaan komen we dikwijls in ongekende dorpen en vallen we van de ene 'waw' in de andere. Je blijft herontdekken, elke keer opnieuw!

Tot slot: er zullen zeker lezers zijn die nu denken: dat zou ik ook nog eens willen doen. Trek hen over de streep...

Voor diegenen die nog twijfelen, hopen we via dit interview toch hun nieuwsgierigheid gewekt te hebben, maar vooral: gewoon doen! Gewoon proberen! Het kost niets en je hebt er echt niets bij te verliezen. Het is een spel voor jong en oud, je kan het te voet doen of met de fiets, je kan het af en toe doen of heel veel, je kan het in alle seizoenen doen in eender welke streek, voor mensen met kinderen kan het een heel leuk tijdverdrijf zijn en zo eens iets anders dan gewoon gaan wandelen in het bos, voor mensen met honden is het een leuke afwisseling om eens af te wijken van de dagdagelijkse standaardwandelingen, het is gezond en 's avonds kan je nagenieten van wat je die dag allemaal beleefd hebt. Ken je iemand die het al doet? Vraag om eens mee te gaan: Het is DE manier om kennis te maken met het spel! Maar opgelet: het is verslavend.

Wie deze avontuurlijke dames wil volgen op hun reizen, kan dat via hun eigen website: <https://geocachersontour.com>

Wij danken Solange en Suzette van harte voor dit verrijkend interview en mooie foto's

De ledenpagina

Zoals al meegedeeld op de eerste bladzijde heeft het beheer van de Vlaamse Mobilhome reizigers er een teamlid bij.

Maar wie is deze nieuwkomer, moderator? Daarom besloten we deze ledenpagina aan haar, Chantal, te wijden.

Chantal en haar man David wonen in Vlaams Brabant, meer bepaald in Merchtem.

Het campervirus heeft bij hen nog niet zo lang geleden toegeslagen.

Ze rijden nu een tweetal jaar met een Benimar Cocoon 468 en trekken er vaak, het hele jaar door, met zijn tweetjes op uit.

Grotere reizen doen ze er twee op een jaar vermits ze nog beiden werken, maar in het weekend vind je hen zelden thuis, want ze zijn toch al gauw twee tot drie keer per maand op trot.

Het verste punt waar ze tot nog toe op reis gingen was Kroatië. Daar bevindt zich ook hun favoriete plek, waar zoals Chantal zegt, ze best wel oud wil worden. Dat plekje was Umag, direct aan zee, een privé-strandje, meer moest dat echt niet zijn. Chantal bezorgde ons een fotootje van deze plek, en eerlijk gezegd, wie dit geen mooi plekje vindt, moet even langs de oogarts.

Uffra toen ze nog een Uffraatje was...

Frankrijk blijft weliswaar hun favoriete land, ook tot nog toe, want hun ultieme droom is, eens de pensioenleeftijd bereikt: zes maand reizen, en dit tweemaal per jaar. En de bestemming? Maakt eigenlijk niet uit.

Chantal en David reizen soms in gezelschap van Uffra, een bouvier van 15 maand. Vermits deze harige schat nu een beetje aan het puberen is, en meenemen niet altijd een optie is, blijft ze soms thuis bij hun nog thuiswonende zoon en zijn hond Blue, een Franse Bulldog.

De zee en steden zijn hun favoriete bestemmingen, en eigenlijk hebben ze wel iets met de typische toeristische trekpleisters.

Camperplaats of camping? Allebei goed, als het maar mooi gelegen is. Wandelen en fietsen, maar ook zalig nietsdoen of een terrasje opzoeken behoort tot hun favoriete bezigheden onderweg. En 's avonds? Zolang het buiten kan: zalig niksen en genieten van de rust en de natuur.

Uffra op wacht...

Zomeravonden...

Chantal en David bezoeken graag eens een restaurant voor hun maaltijden, maar in de camper koken gebeurt ook vaak genoeg. Een van hun lievelingsgerechten zijn "cousteaukes met look op de barbecue".

Chantal deelt graag haar favoriete recept, maar met een waarschuwing: de burens zouden wel eens op de heerlijke geur kunnen afkomen.

Couteaux (scheermesjes) met look.

Was de schelpen zorgvuldig.

Op de BBQ : schelpen, lookboter (volledig rolletje), verse look en heel veel vers gesneden peterselie (gekrulde of platte, maakt niet uit).

Zilverpapier of deksel over de schaal en laten garen

Serveren met stokbrood of dik gesneden grof brood besmeerd met goeie boter.

Laat daarbij een fris wit wijntje de tong strelen en de avond kan niet meer stuk.

Chantal en David moeten nog een tijdje deel uitmaken van de werkende bevolking, maar eens ze in pensioen zijn, allebei, gaan ze zeker hun reiservaringen neerpennen in een blog of website.

"Money can't buy happiness, but it can buy a camper, which is kind of the same thing."

Wil je ook graag een plaatsje op deze ledenpagina? Vul [dit formulier](#) in.
Hoe uitgebreider je bijdrage (verhaal, omschrijvingen, foto's), hoe meer kans dat we je contacteren om je verhaal vorm te geven.

Nieuw op de website

- De winter komt er aan en niet iedereen gaat graag in de wintermaanden met de camper weg. Blijf hij thuis staan? Hier vind je o.a. hoe je hem winterklaar kunt maken, maar ook nog tal van andere tips.
- Het zondagsklapke van Anita, ze zijn een vast gegeven geworden bij de zondagse boterkoek of croissant. Alle klapkes, en het zijn er al heel wat, zijn nu gebundeld en hier te vinden. Dit met dank aan M.R. voor het idee.

Deze nieuwsbrief is exclusief bestemd voor diegenen die zich inschreven voor ontvangst.

De volledige nieuwsbrief of afzonderlijke artikels mogen niet gekopieerd en/of gebruikt worden zonder de uitdrukkelijke toestemming van de beheerders.

©VLAAMSE MOBILHOME REIZIGERS

www.vlaamsemobilhomereizigers.weebly.com

De volgende Camper-Sprokkels verschijnen op 1 februari 2023.

Zin om een bijdrage te leveren ? Ideeën voor onderwerpen? Laat het ons weten!
vlaamse.mobilhomereizigers@gmail.com
of via de contactpagina van de website.